

art og størrelse i overensstemmelse med de principper, der gælder i de offentlige ulykkesforsikringer, og endvidere kan der tages hensyn til tilskadekomnes erhverv („yrke“) og hans muligheder for erhvervsmæssig fortjeneste før og efter skaden.

Da det må erkendes, at den danske praksis, der har fulgt den lægelige bedømmelse, i denne særlige gruppe af sager ikke altid synes at have ført til helt tilfredsstillende resultater, foreslås det, at der gives udtrykkelig hjemmel til ved fremtidige bedømmelser af invaliditetsgraden i sager, der henhører under erstatningsloven, på lignende måde som i den norske lov, at tage hensyn også til, om pågældendes indtjeningssevne må anses for at være forringet som følge af skaden.

Det foreslås, at direktoratet får adgang til også senere, når omstændighederne taler for fornyet revision af en invaliditetsfastsættelse, at genoptage sagen. Ved en sådan revision vil der også kunne ske nedsættelse af den fastsatte invaliditetsgrad, dog kan erstatningen ikke fastsættes lavere end efter den invaliditetsgrad, der sidst var fastsat før lovens ikrafttræden.

Til § 2.

Det foreslås, at direktoratets afgørelse, hvorved genoptagelse nægtes, kan indankes for ulykkesforsikringsrådet, hvis afgørelse er endelig.

Direktoratets afgørelse med hensyn til fastsættelsen af invaliditetsgraden i en sag, der optages til revision, vil i henhold til de i erstatningslovens § 6 indeholdte ankeregler kunne indankes for ulykkesforsikringsrådet, hvis afgørelse er endelig.

Til § 3.

Da det må forventes, at der fortrinsvis bliver tale om genoptagelse af sager, hvor der foreligger en væsentlig invaliditet, er det fundet rigtigst at foreslå, at erstatningen som hovedregel ydes i form af en årlig rente, således at der derved sikres den pågældende et rimeligt grundlag for forsørgelse.

I medfør af erstatningslovens § 28, stk. 1, 2. punktum, er direktoratet, når renten, der kommer til udbetaling, er beregnet efter en invaliditetsgrad af mindre end 25 pct., beføjet til uden rentenyderens samtykke at træffe bestemmelse om, at renten skal omsættes til et kapitalbeløb. Sådan omsætning til kapitalbeløb er sket efter de i henhold til ulykkesforsikringsloven gældende regler. D. v. s. at kapitalbeløbet ved invaliditeter på 15 pct. og derunder har udgjort $7\frac{1}{2}$ gange rentens størrelse, ved 18 pct. $8\frac{1}{4}$ gange rentens størrelse og ved 20 pct. $8\frac{1}{2}$ gange rentens størrelse. Gennem rentens omsætning har

de pågældende således faktisk kun fået erstatning for et tidsrum af $7\frac{1}{2}$ - $8\frac{1}{2}$ år. Er disse tidsrum forløbet helt eller delvis, og er der ikke blot ikke indtrådt nogen forbedring i de pågældendes tilstand, men tværtimod en forværing, således at der nu foreligger en væsentlig invaliditetsgrad, synes det rimeligt ved fastsættelsen af den rente, der bliver at yde efter den ved sagens revision ændrede invaliditetsfastsættelse, at se bort fra det nævnte tidligere ydede kapitalbeløb.

Det foreslås derfor, at der, hvis invaliditetsgraden ved genoptagelse fastsættes til mindst 50 pct., ved rentens fastsættelse vil være at bortse fra tidligere i henhold til erstatningslovens § 28, stk. 1, 2. punktum ydet kapitaliseret erstatning. Dette gælder også, hvis der ved genoptagelsen ikke sker forøgelse af invaliditetsgraden.

Til § 4.

Der har fra forskellig side været fremsat ønske om, at erstatningsloven ændres, således at erstatning udbetales som en pension uden begrænsning af anden indtægt (lovens § 24, stk. 1), ligesom der har været peget på den begrænsning, der sker i erstatningen i de tilfælde, hvor de pågældende opnår ansættelse i staten, kommuner m. v. (§ 25, stk. 1 og 2).

Sådanne betragtninger har navnlig været gjort gældende med hensyn til erstatning til enker.

Med hensyn til erstatningslovens § 24, stk. 1, bemærkes, at denne bestemmelse ikke fandtes i det i folketinget den 19. september 1945 af ministeren for særlige anliggender fremsatte forslag til lov om erstatning til besættelsestidens ofre. Endvidere omfattede forslaget afsnit 1 en noget snævrere personkreds end den endelige lov.

Allerede ved fremsættelsen af forslaget gav den daværende minister for særlige anliggender udtryk for, at han kunne ønske personkredsen udvidet noget i forhold til forslaget. Dette fandt tilslutning hos samtlige partier, og ændringsforslag herom vedtoges enstemmigt, men samtidig var man betænkelig ved at yde de forholdsvis store erstatninger, der efter forslaget kunne blive tale om, ganske uden hensyn til den berettigedes økonomiske forhold. Under forslagets behandling i folketinget enedes man derfor om en ændring, der sætter en vis begrænsning i adgangen til invaliditetserstatninger og erstatninger til efterladte under hensyn til pågældendes indtægtsforhold. Ministeren for særlige anliggender havde ønsket, at denne regel kun kom til at gælde de ved områdets udvidelse tilkomne (de tilfældige ofre), men folketingets udvalgte fastholdt, at en regel om hensyntagen til skade-